

diget Eftjon, og jeg troer at have handlet i Sagens velforstaende Interesse, naar jeg efter det første forgyves Forsøg, som jeg gjorde paa at bringe Sagen frem, har søgt at styrke den ved, inden jeg næste Gang indbringer den, at skaffe den støttet af saa mange og saa sagkyndige Erklæringer, som det har været mig muligt at bringe tilveie. Jeg gjentager altsaa, at mit Svar paa Forespørgslen er dette, at jeg for mit Vedkommende ikke vil gjøre noget som helst Skridt for at søge enkelte Bestemmelser i den bestaaende Lovgivning forandret. Hvad jeg skal gjøre i denne Retning, maa være det, at jeg søger atter at bringe dette Arbejde frem og bringe det tilende, som jeg for et Aar siden paabegyndte ved Indbringelsen i Landstinget af et almindeligt Lovforslag om Tifferi; indtil det lykkes at faae et saadant Lovforslag vedtaget, maa efter min Formening Vedkommende finde sig i det Tryk, som maaskee hist og her kan være tilstede som Følge af de nugsældende Lovbestemmelser.

Winther: Det er i Anledning af et Andragende, som jeg har indbragt her i Thinget fra endeel Gaardeiere i Helgenæs, Randers Amt, at jeg har ønsket at ytre et Par Ord i denne Sag. Det forekommer mig imidlertid, at det Svar, som den høitærede Minister har givet, maa gjøre en Ende paa Sagen, idet man ikke kan forlange noget Bredt, end at han vil fortsætte det Arbejde, at fjerne Hindringerne for det frie Eghverv for Tifferne ved paany at bringe den Sag frem, som han allerede i forrige Samling forelagde her i Rigsdagen, og jeg skal under disse Omstændigheder ikke forlænge denne Forespørgsel, idet jeg fuldkommen stoler paa, at den høitærede Minister vil opfylde sit givne Tilfagn. Den høitærede Minister sagde, at under de nuværende Forhold, som han ikke vilde søge enkeltviis at forandre, maatte man ty til Domstolene, men jeg antager, at man snarere maa lade det være; thi det koster mange Penge at føre Proces, og naar der er Udsigt til, at dette Forhold i en nær Fremtid vil blive ordnet, antager jeg, at den menige Mand, og den, som troer sig forurettet ved de Ulemper, der nu bestaae, hellere maa vente til den Tid

uden at give sig til at reise en Proces, hvis Udfald altid er meget tvivlsomt. Jeg troer heller ikke, at det var Ministerens Mening, at han vilde raade til at føre Proces; det laa i hans Uttringers Natur snarere at affkræfte derfra, og at udtale, at vi maae have godt Haab om at faae Sagen til en heldig Ende. Hvad der i Særdeleshed er saa forvirrende i disse Sager, er Spørgsmaalet om Aalegaardene, navnlig, at der er Egne, hvor man slet ikke tillader Grundeierne at anlægge Aalegaarde, naagtet det kan skee uden at skade dem, som findes, og som ere bortforpagtede til Andre og i Andres Besiddelse end selve Grundeierne. Det Tvivlsomme ligger i, at Danske Lov siger accimat det Modsatte, og det forekommer mig, at det ikke er saa underligt, at man finder, at der er Trang til at faae disse Forhold ordnede. Nu have vi jo imidlertid et Løfte om, at den høitærede Minister vil gjøre et Skridt, som jeg antager væsentligt vil føre dertil, og dermed er jeg for mit Vedkommende tilfreds.

Sagb: Jeg kan ei heller Andet end takke den høitærede Indenrigsminister for det Svar, jeg fik; vi have altsaa nu den Bished, at Sagen ligger den høitærede Minister paa Hjerte, og at han vil anvende al mulig Opmærksomhed og Flid paa at faae et saa godt Arbejde som muligt forelagt i sin Tid. Naturligviis var det ikke min Mening med at fremkomme med denne Forespørgsel, at ville ligesom anmode den høitærede Minister om at forelægge et saadant Lovforslag inden en vis Tidsfrist, da det er en Sag, som vistnok vil kræve megen Tid og Arbejde. Jeg takker altsaa den høitærede Minister for dette Svar.

Da ingen flere begjærede at udtale sig, erklæredes Forespørgslen sluttet. Den sidste paa Dagsordenen opførte Sag var: Forespørgsel til Indenrigsministeren af Folketingsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Forespørgslen findes i Tid. Sp. 408.)

Mugaard: Paa Grund af den saa